

Mijnheer van Zanten

Op een goede dag ging mijnheer van Zanten de straat op voor zijn dagelijkse rondje door het park. Bij de kiosk kocht hij de weekend editie. Met de krant onder zijn arm en zwaaiend met zijn wandelstok liep hij door de lanen van het park. Hij bleef staan kijken naar een groepje kinderen dat een zeilbootje liet varen in de fontein. Toen het bootje zonk vervolgde hij zijn weg. Mijnheer van Zanten was vandaag in een uitstekend humeur.

Na een aangename wandeling besloot mijnheer van Zanten een plekje te zoeken op een terras en een kopje thee te bestellen. De bediening was langzaam, als altijd. Zelfs de weinig beleefde houding van het meisje kon deze prachtige dag niet bederven. Toen nam mijnheer van Zanten een slok van de thee. Deze eerste slok, waar mijnheer van Zanten zich gedurende de hele wandeling had verheugd, bleek een behoorlijke tegenvaller. De thee was bitter, met een ondersmaak van chloor. Goedkope supermarktthee met leidingwater dacht mijnheer van Zanten. Met elke volgende slok - hij had er tenslotte 2 euro 50 voor betaald - werd de teleurstelling groter. En het leek wel of de thee bitterder werd.

Mijnheer van Zanten dacht aan de thee van thuis. Zijn favoriete Darjeeling, niet te zwaar geroosterd. Met zorg gekozen bronwater. Op zich niets bijzonders, en zeker niet van dat dure, modieuze water. Gewoon degelijke water met een laag mineraalgehalte dat - volgens mijnheer van Zanten - de thee ideaal tot zijn recht deed komen. Aan de kook brengen, even tot rust laten komen, opgieten. De thee precies 4 minuten laten trekken, niet langer want dat geeft die bittere nasmaak. Nog een paar minuten laten staan tot de temperatuur perfect was. Serveren in een porseleinen kopje. Ook hier was de smaak van mijnheer van Zanten behoudend: klassiek engels porselein, niet vandie schreeuwerige kopjes die je tegenwoordig overal zag.

Met de laatste slok van de afschuwelijke thee nam mijnheer van Zanten een ingrijpende beslissing. Resoluut stond hij op en begaf zich naar huis. Daar aangekomen zei hij tegen mevrouw van Zanten: ik blijf de rest van de dag binnen. En ook de volgende dag was hij niet te bewegen zijn veilige huis te verlaten.

Dit was een aanzienlijke breuk in de routine. Mijnheer van Zanten had altijd een rustig en tevreden bestaan geleid. Hij had weinig vrienden en zolang zijn vrouw hem kende geen hobbies. Sinds zijn pensioen was hij buitengewoon trouw aan zijn vaste gewoonten. Zijn ronde door het park en de krant waren een onlosmakelijk deel van zijn persoonlijkheid geworden. Natuurlijk was het al vaker voorgekomen - bij griep of aanhoudend slecht weer - dat hij zijn ronde door het park oversloeg. Maar dit was anders. Al vijf dagen was hij met geen stok de deur uit te krijgen. En zonder aanwijsbare reden.

Toen hij op Donderdag zijn huis nog niet verlaten had, begon mevrouw van Zanten ongerust te worden. Ze vroeg haar man wat er aan de hand was. Eerst keek hij niet op van krant, die zij trouw elke dag voor hem had gekocht sinds die bewuste dag. Na enig aandringen, mompelde mijnheer van Zanten: "het is niet de moeite, het is het niet waard". En dat was alles wat hij over zijn - voor zijn doen - buitensporige gedrag kwijt wilde.

Mijnheer van Zanten heeft zijn huis niet meer verlaten tot hij tien jaar later overleed - in zijn slaap en - heel passend - zonder misbaar.

